Sportul Magazin

Cărți noi în Editura Stadion

ÎNTR-O CABINĂ DE TRANSMISIE *)

Ieșeanul Grigore Ilisei, crainic reporter subtil, cu un vocabular elevat și timbru cald, moldovenesc, a avut ideea, pe care o aplaudăm, de a pune pe hîrtie impresii și păreri formate nemijlocit, în confruntarea duminicală cu fotbalul pe care-l servește cu microfonul în mînă. Îndemnul acestui gest nu a fost numaidecît orgoliul de „a scoate o carte" (veleitățile literare ale lui Ilisei sînt de mult satisfăcute de paginile revistei „Cronica" din Iași), ci de a pune la dispoziția marelui public avid de fotbal, secvențe reale, ordonate cronologic, din existența tumultuoasă a balonului rotund. Un veritabil jurnal de bord, confesat amatorilor de fotbal de către un profesionist al lui, ce poate fi mai captivant ?

Eroi contemporani ai stadioanelor noastre (Teașcă, Dobrin, Gil Mărdărescu, Șerban Iustin, Dembrovschi, Jamaischi, etc.), întîmplări semnificative, își găsesc în Ilisei un cronicar sensibil, atent și informat.

Evenimentul acestă editorial admite însă un singur paradox : o carte sportivă de elită plămădită pe tărîmuri moldovene a apărut simultan cu degradarea (desigur, momentană) echipei pe care Ilisei o iubește mai tare, făcîndu-i loc cu afect între copertele cărții sale : Politehnica Iași.

Dar era să uităm ! Însuși Belphegor și-a muiat penița în călimara (folosită mai rar) cu miere, pentru a prefața această carte frumoasă.

Ion CUPEN

*) Grigore Ilisei, Într-o cabină de transmisie, Editura Stadion, 1972, 165 pag., 4 lei.

Sporturi moderne cu tradiții străvechi

KARATE, DINCOLO DE... FILMELE POLIȚISTE!

„Cu mîna neînarmată și fără intenții rele !" — iată principiul fundamental al sportului de origină japoneză, cunoscut sub numele de KARATE. Extrem de vechi și totuși ultramodern, Karate-ul reprezintă, în concepția celor inițiați, o formă de luptă dură, bazată pe lovituri violente, aplicate în punctele sensibile ale corpului, dar aceasta este o impresie complet falsă, datorată în mare măsură filmelor de factură polițistă, în care bine simulatele procedee de karate au deseori efecte paralizante (dacă nu chiar mortale !) asupra agresorilor. Și, totemai de aceea, am început materialul nostru cu enunțarea principiului fundamental al Karate-ului, pentru a dovedi cititorilor că lupta adevărată, întrecerea sportivă din această disciplină, nu au nimic comun cu bătaia și loviturile brutale din filmele de aventuri.

● Rațiunea omului conduce și controlează forța musculară ● Marea măiestrie — frînarea forței ● Rezultate uimitoare ale forței fizice umane

Apînd la originile străvechiului box chinezesc Kempo (sport de o duritate excesivă), KARATE vine să demonstreze prin formele și legile sale, că rațiunea omului conduce și controlează forța musculară, acest lucru fiind dovedit în modul cel mai clar de tehnica luptei, care impune oprirea loviturii la cîțiva... milimetri de țintă !

Întemeietorul KARATE-ului, Ginkin, Funakoshi originar din insula Okinava, a preluat Kempo-ul chinezesc supunîndu-i unor radicale modificări, menite, în primul rînd, să-i protejeze pe practicanți. Funakoshi și adepții lui au efectuat laborioase cercetări anatomo-fiziologice, conferind KARATE-ului un accentuat caracter științific. Meciurile de karate se dispută de-a lungul a cîte 5, 3 sau 10 minute, în funcție de importanța competiției. La Campionatele mondiale, spre exemplu, în primul tur al întrecerilor reprizele sînt de 5 minute, în sferturi de finală de 8 minute, iar în semifinale și finale ajung la 10 minute. Punctajul se acordă pe același principiu ca la ...scrimă, corpul fiind împărțit în mai multe zone. Se ține cont de rapiditatea acțiunilor și de corectitudinea procedeului, dar și de reacția adversarului, care poate para lovitura. Dar, așa cum spuneam, marea măiestrie a luptătorilor de karate, tehnicitatea lor, consta nu în folosirea acestei forțe (rezervată numai demonstrațiilor spectaculoase), ci în frînarea ei ! Iată, deci, aspectul, inedit, al KARATE-ului : disputa profund umană, am putea spune chiar pașnică, desfășurată pe plan psihologic și rațional între doi sportivi cu o extraordinară forță fizică.

Demonstrațiile de putere, vigoare, rapiditate în acțiuni, capacitate de concentrare și autocontrol desăvîrșit făcute de un karateka, sînt urmarea unui îndelung și minuțios proces de pregătire, iar rezultatele uluitoare (spargerea unor cărămizi sau a unor butuci cu... mîna liberă !) confirmă justețea tezelor care susțin că forța fizică umană are limite nebănuit de mari.

În țara noastră sportul karatelor se practică, deocamdată, doar cu caracter experimental, în două sau trei secții bucureștene de judo. În fotografia alăturată puteți urmări, de altfel, demonstrarea unui procedeu de atac și apărare folosit în KARATE, demonstrația fiind făcută de **Gheorghe Donciu**, antrenorul lotului național de judo, posesor al centurii negre 4 dan (cel care atacă) și **Cornel Roman**, component al reprezentativei de judo (cel care se apără).

Horia ALEXANDRESCU

RĂSPUNDE Ion Poștașu

LADISLAU SAMAI, ORADEA. „Un coleg susține că, un jucător căruia i s-a arătat cartonașul galben în primul meci din cadrul competițiilor europene,

este eliminat automat dacă și în cea de a doua întîlnire cu echipa respectivă, face din nou cunoștință cu cartonașul galben". Asta ar însemna că două cartonașe galbene sînt egale cu un cartonaș roșu, așa cum, prin anii copilăriei celor mai virstnici dintre noi, trei cornere consecutive atrăgeau după sine acordarea unei lovituri de la... 11 metri ! Dar, noi eram copii și aveam regulamentele noastre personale. U.E.F.A. nu-și poate permite asemenea inovații.

IOSIF CORNICI, TIMIȘOARA. Felicitări ! Excelent, catrenul dv., inspirat de faptul că C.S.M. Reșița, după ce, în patru etape, n-a înscris nici un gol, în cea de a cincea etapă a marcat cinci goluri.

C.S.M., orice s-ar spune,
Să dea gol, mereu, nu poate
Dar.., le lasă să se adune
Și le dă odată... toate !

PETRE TABARANA, COMUNA MOȘTENI. Ce înseamnă tie-break ? Este foarte dificil de explicat sensul acestui cuvînt compus englezesc. M-aș opri la sensul (din punct de vedere sportiv) : **departajare de la egal.** Am impresia, însă, că, în loc să simplific lucrurile, le-am complicat ! Este vorba de seturile prelungite care aduc decizia la un singur ghem diferență, în loc de două.

AURELIA BRATU, BOTOȘANI. Valerie Bufanu îi puteți scrie pe adresa : București, bd. Muncii nr. 208 bis blocul 1, scara I, apartamentul 26, sectorul 6. Dar, dați-i răgaz să-și treacă întîi examenele la I.E.F.S. Veți avea ocazia, atunci, s-o felicitați și pentru această performanță. Sperăm !

I. GHINESCU, BOTENI. Încă un catren reușit, legat de locul II de la

München și de recordul mondial stabilit doua săptămîni mai tîrziu de Argentina Menis, pe stadionul „1 Mai" din Constanța :

Ai pierdut cu eleganță,
Dar nu ți-ai pierdut speranța.

Cea mai mare performanță
Ți-a adus-o tot... Constanța !

MARIA DAVID, VIDRA. „Sînt o veche suporteră a echipei de fotbal Dinamo". Privind scrisul dv., cred că, în nici un caz, nu puteți o fi o suporteră prea... veche. Vreți să corespondați cu alți suporteri dinamoviști. Le dau adresa dv. : comuna Vidra, satul Crețești, județul Ilfov.

GH. SANDU, BACĂU. 1. „De ce oare Angelo Niculescu a apelat din nou la serviciile lui Răducanu, după ce îl scosese din lot ?". Foarte bună întrebarea dv. Ar putea fi folosită ca o întrebare de mare dificultate — a 9-a — la un concurs „Cine știe... cîștigă !". 2) Raksi joacă acum la Metalurgistul Cugir, în divizia B.

ȘTEFAN BARBU, BAIA MARE. Nu pot decît să vă confirm primirea scrisorii. Nu înțeleg, însă, de ce îmi scrieți mie și nu vă adresați direct comentatorilor cu care nu sînteți de acord, mai ales că este vorba de comentarii difuzate în afara coloanelor noastre.

ION OLARU, CARANSEBEȘ. 1. Ca boxer profesionist, Joe Frazier n-a cunoscut înfrîngerea. 2. Poftim, fac publică adresa dv. : strada Poiana nr. 16, Caransebeș, județul Caraș-Severin. Mă îndoiesc, însă că suporterilor Stelei le mai arde de corespondență, după înfrîngerea de duminică a echipei lor favorite !

ION BRĂTESCU, BUCUREȘTI. 1. Țineți pumnii strînși pentru Năstase și nu-i desfaceți pînă nu se termină finala Cupei Davis. 2. Sînt poștaș sportiv și

nicidecum... economic. În orice caz, cifrele pe care le amintiți sînt de domeniul fanteziei.

I. NEAMȚU, JIDVEI. „Confirmați, vă rog, că în ediția 1956 Steaua a cîștigat cu 4—0, în tur și cu 6—3 în retur, meciurile cu Dinamo. Îndepliniți-mi această arzătoare dorință, întrucît am o contrazicere cu un coleg de serviciu, dinamovist, care depășește limitele unei discuții obișnuite". Vă arăt cartonașul galben, la amîndoi ! Dar victoria este de partea dv., așa cum a fost, în 1956, de partea formației dv. preferate, Steaua.

VASILICA CHIVU, BUCUREȘTI. „Am 14 ani și sînt o microbistă a echipei Dinamo". Dinamo are mai multe echipe. Dar sînt gata să pun pariu că „microbul" n-are nimic comun cu echipa de polo ! M-am oprit — nu e așa că am dreptate ? — la fotbal. Așteptăm scrisori de la simpatizanții lui Dinu, Lucescu, Dumitrache și Co, pe adresa : Șoseaua Pipera-Tunari nr. 42, B, sectorul 2.

GABRIELA I. UBA, TURNU MĂGURELE. Vreți să corespondați „cu toți iubitorii sportului din țara noastră". Aveți atîția bani pentru mărci poștale ? Vă dau adresa : strada Toamnei nr. 12, dar să nu-mi faceți cîndva vreun reproș. V-am pus doar în gardă !

Ilustrații : N. CLAUDIU

„CUPA DAVIS" — SECVENȚE PESTE DECENII

București, capitala patriei noastre, este cea de-a 16-a gazdă a unei finale a „Cupei Davis". Orașele pe terenurile cărora s-au disputat precedentele 60 challenge-rounduri, au fost, în ordinea unui „clasament" întocmit ad-hoc, următoarele :

Forest Hills — 10 challenge-rounduri ; Wimbledon — 9 ; Melbourne — 7 ; Paris și Sydney — cîte 6 ; Adelaide și Germantown — cîte 4 ; Brisbane și Cleveland — cîte 3 ; Longwood și Philadelphia — cîte 2 ; Auckland, Brooklyn, Charlotte și Christchurch — cîte o dată.

...Să sperăm că viitoarele performanțe ale tenismenilor noștri vor prilejui Bucureștiului o ascensiune și într-un astfel de clasament.

★

Nicolae Mișu — care împreună cu Mișu Stern — a alcătuit primul nostru cuplu de „Davis-coupmani" acum exact 50 de ani, era pe atunci una dintre binecunoscutele figuri de pe toate courts-urile europene, adversar al unor celebrități ale epocii : Henri Cochet, Jean Borotra, Fred Perry etc. Numele lui „Mîshu" figurează și astăzi în „Enciclopedia sporturilor" apărută în editura „Larousse". Serviciile sale „curajoase" și jocul extrem de variat, i-au fost analizate de una dintre marile „zeități" ale tenisului de

Bucureșteni la ora tenisului
Desen de Al. CLENCIU

altă dată, „Big" Bill Tilden, în volumul „Tennis champions".

Beneficiari ai unor condiții de pregătire net superioare, Ilie Năstase și Ion Țiriac înscriu astăzi pagini de glorie sportivă românească în toate publicațiile de specialitate. Numele lor și al țării pe care o reprezintă, nu lipsesc nici de pe postamentul supremului trofeu al tenisului mondial, Cupa Davis" !...

★

Cînd, în 1929, echipa noastră de tenis urma să întîlnească în Cupa Davis formația Belgiei la Bruxelles, în fața jucătorilor s-a ridicat o grea stavilă : procurarea celor 30 000 lei necesari deplasării ! După nenumărate solicitări, Federația Societăților Sportive din România a acceptat, în sfîrșit, să acorde suma respectivă. Dar numai cu titlu de... „împrumut" ! Banii urmau să fie rambursați de Comisia centrală de specialitate, „imediat după meci", preciza în continuare, „Buletinul F.S.S.R." nr. 9/1929.

★

În cadrul întîlnirilor cu jucătorii americani, Ion Țiriac va totaliza (probabil) 100 de meciuri susținute în cadrul Cupei Davis. Pînă acum are 97. Dintre jucătorii români îl urmează : Ilie Năstase cu 76, Nicolae Mișu — 26, Gheorghe Viziru — 20, Cristea Caralulis, Gheorghe Poulieff și Arnulf Schmidt — 12, Gheorghe Lupu — 11, Petre Mărmureanu și Constantin Năstase — 7 etc.

Cu 100 de meciuri, Ion Țiriac va urca pe locul 8 într-un clasament mondial întocmit pe baza numărului de jocuri susținute în lupta pentru obținerea „Salatierei". Primele locuri sînt ocupate de Nicola Pietrangeli (Italia) cu 162 meciuri, Jacques Brichant (Belgia) — 121, Manuel Santana (Spania) — 116 etc.

...Sperăm că nici „Țiri" nu se va opri la 100, oricît de „rotundă" ar părea cifra !

★

Arthur Ashe, cunoscutul tenisman de culoare, este un veritabil... maratonist, fiind coautorul unora dintre cele mai „lungi" meciuri susținute în Cupa Davis. „Recordul" l-a stabilit împreună cu Christian Kuhnke (R.F.G.) în challenge-roundul ediției din 1970, disputat la Cleveland. Au trebuit atunci nu mai puțin de 86 de ghemuri pentru a fi cunoscut învingătorul : Ashe, cu 6—8, 10—12, 9—7, 13—11 și 6—4. Cu numai 3 ghemuri mai puțin durase meciul aceluiași Arthur Ashe, susținut tot la Cleveland, cu 2 ani înainte. Adversar i-a fost Manuel Santana, învins cu 13—11, 5—7, 3—6, 15—13 și 4—6.

Meciurile de dublu își au „recorduri" de peste nouăzeci de ghemuri : 95 în întîlnirea W. Bungert, C. Kuhnke (R.F.G.) — M. Cox, P. Curtis (Anglia) : 10—8, 17—19, 13—11, 3—6, 6—2 (în 1969 la Birmingham) și 94 ghemuri în meciul R. Emerson, F. Stolle (Australia) — R. Osuna, A. Palafox (Mexic) 18-16, 7—9, 7—9, 6—4, 10—8 (în 1964 la Mexico City).

Există desigur, și recorduri de... viteză ! Printre deținătorii celui absolut se numără și Ion Țiriac : 6—0, 6—0, 6—0 cu Yosef Stabholz (Israel) în ediția 1971, la Tel Aviv.

...Le dorim băieților noștri cît mai multe „bis"-uri de acest gen și nu ne-ar... supăra nici un nou record de „lungime", dar numai cu condiția ca la stabilirea lui să le surîdă victoria !

★

Și acum, iată cîteva meciuri care nu pot fi uitate (dintre cele susținute de jucătorii noștri de-a lungul anilor) :

Cel mai frumos : Ilie Năstase — Mark Cox : 3—6, 6—1, 6—4 și 6—4 (la 16 august 1969 la Wimbledon) meci care ne-a adus prima calificare într-un challenge-round.

Cel mai dramatic : Gheorghe Viziru — Kamel Moubarek (Egipt) : 6—4, 3—6, 0—6, 8—6, 6—4 la Cairo, 19—20 aprilie 1959. În setul doi, la 3—1 pentru Gogu Viziru, meciul se întrerupe și se reia a doua zi pe o căldură infernală. Moubarek cîștigă 11 ghemuri la rînd (și setul al doilea și al treilea). În setul patru tenismanul egiptean are de 9 ori mecibol, dar cîștigă Viziru cu 8—6, obținînd apoi — tot la mare luptă — victoria, și cel de-al treilea punct pentru echipa noastră !

Cel mai neașteptat : 1933, România — Grecia 1—4. „Gazeta sporturilor" din 17 mai 1933 îl denumea : „Dușul de la Atena" !

Cel mai... ghinionist : Arnulf Schmidt — Gabori (Ungaria) : 6—4, 6—4, 4—6, 2—6, 0—1 și A. S. abandonează. Anunțat în ultima clipă că va juca, „Cucu" Schmidt intră pe teren bolnav, fără încălzire. Cîștigă primele 2 seturi, dar în finalul celui de-al treilea acuză dureri la un picior. Gabori „îl plimbă" și egalează situația la seturi. După primul ghem din setul al cincilea, paralizat de durere, A. Schmidt este obligat să abandoneze. O victorie a sa ar fi însemnat eliminarea Ungariei cu Asboth în formație ! „Ne-a scăpat victoria" avea să afirme „Gazeta sporturilor" din 24 mai 1939, precizînd că „totul se datorește neglijenței autorităților, care au anunțat formația în ceasul al 12-lea !".

Cel pe care l-am... uitat : România — Iugoslavia : 2—3, Maribor 1970 („dispărut" din amintire datorită celui care a urmat : România — Iugoslavia 4—1, București 1971).

...ȘI CEL PE CARE NU-L VOM UITA NICIODATĂ : meciul care va aduce echipei noastre cel de-al treilea punct, al victoriei, într-o finală a Cupei Davis !

DORIN ȘTEFLEA

Servește Năstase

— Aș vrea să cumpăr cupa...
— Davis ? !

A fost o partidă f. disputată
Desene de M. OPROIU

ADEVĂRURI

● Ușurința în jocurile sportive se cîștigă prin ore de pregătire grea și foarte grea.

● Etica sportivă impune ca învingătorul să nu-și disprețuiască învinsul, iar învinsul să nu arunce întreaga vină asupra... arbitrului.

● Efortul fizic dă randament dublu, atunci cînd jucătorul posedă și un puternic suport psihic.

D. MORARU-SLIVNA

O EMISIUNE DE... PAHARE ÎN CINSTEA FINALEI „CUPEI DAVIS"

Începînd de luni, în magazinele cu articole de menaj veți putea găsi aceste pahare de apă și de vin, prin care Fabrica de articole de sticlărie din București marchează marele eveniment sportiv al acestor zile : finala Cupei Davis.

Paharele, cu o capacitate de 120 ml și 200 ml, au imprimate pe ele caricaturile popularilor noștri tenismeni, Ilie Năstase *și* Ion Țiriac, *văzuți de* Alexandru Clenciu, *precum și un desen înfățișînd un mănunchi de rachete de tenis.*

Această interesantă inițiativă cu caracter sportiv și... comercial a fost dusă la bun sfîrșit de tînărul inginer Mircea Voichițoiu, *care a folosit la decorarea paharelor un pigment termoplastic, fixat la o temperatură de 600 de grade, în așa fel încît desenele imprimate pe pahare să aibă o viață la fel de lungă ca și paharele respective (dacă nu sînt scăpate din mînă !)*

Iubitorii sportului în general și ai tenisului, în special, vor cumpăra, nu ne îndoim, aceste pahare, în speranța de a le umple cu vin și a toasta în cinstea victoriei României în finala Cupei Davis.

Din informațiile pe care le avem, Fabrica de articole de sticlărie are intenția să extindă această inițiativă și în domeniul fotbalului, dînd astfel ciuburilor posibilitatea de a oferi simpatizanților lor, la prețuri foarte accesibile, pe lîngă insigne, fotografii și fanioane, și pahare decorate cu chipurile fotbaliștilor noștri fruntași : Dobrin, Lucescu, Sătmăreanu, Adamache, Deleanu, Dumitrache, Răducanu etc.

IN 4 RINDURI

Lui Năstase și Țiriac, cu prilejul sosirii Cupei Davis.

Pentru c-a venit,
Vouă, nota zece !
Și-acum, negreșit,
N-o lăsați să plece !

NELU QUINTUS

Valeria BUFANU așa cum n-o cunoașteți

Foto : S. BAKCSY

„Cele mai multe conversații se fac din concesia reciprocă de a vorbi despre sine însuși" — spunea cîndva un gînditor al meleagurilor noastre. În ceea ce ne privește, ca meseriași ai condeiului, sîntem dispuși la concesia absolută, aceea de a-l lăsa uneori pe interlocutorul nostru să dialogheze cu el însuși, pentru a-și dezvălui astfel, cît mai fidel personalitatea.

Cu **Valeria Bufanu**, medaliată cu argint la J.O. de la München, metoda s-a dovedit fericită, nu pentru că „vorbește prea mult" (așa cum singură se persifla, în glumă), ci pentru că tînăra atletă are gustul monologului, al descrierii pitorești, al ascuțișului verbal. Conversația îi face plăcere și, din acest punct de vedere, este un interlocutor ideal pentru reporter. Și întrebînd-o doar cum ar vedea-o cititoarea Valeria Bufanu pe atleta Valeria Bufanu așa cum n-o cunoaște marele public, am realizat aproape în întregime profilul de azi.

„Ca cititor, m-ar interesa să știu despre sportivi îndrăgiți, admirați sau... invidiați, ce rămîne după ce s-a spulberat vîntul popularității. Aș fi vrut să știu, de pildă, dacă dragostea pentru disciplina aleasă, pasiunea (dacă există...) a fost totală și mistuitoare. În ceea ce mă privește, am luat contact cu atletismul la 11 ani, cînd profesoara mea de la școala elementară unde învățam la Bacău, m-a obligat să particip la un concurs școlar. De ce tocmai pe mine? Alt criteriu nu avea decît că eram foarte subțire. „Ghinionul" meu a fost apoi dublu : nu numai că am cîștigat probele de 50, 300 m și lungime, dar am și fost remarcată de prof. Ion Butnaru, care și-a pus în gînd să mă facă atletă. Pentru a mă atrage la stadion, m-a recompensat cu cîteva insigne, dar pe mine nu mă interesau de fel, așa că n-am mai dat pe acolo. Curînd, dînsul a venit la mama și a convins-o că am talent. Mama i-a promis și se ținea de cuvînt trimițîndu-mă la antrenamente, dar eu ajungeam la... cinema ! Atunci, prof. Butnaru a început să vină să mă ia de acasă cu bicicleta sa, una veche cărcia îi sărea lanțul cel puțin de cinci ori pînă ajungeam la teren. Dar ajungeam ! Azi așa, mîine așa, și nu mai puteam sta pe portbagajul bicicletei, căci crescusem și atingeam pămîntul cu picioarele. Iată-mă, deci, cu picioarele pe pămînt și cu atletismul în sînge, căci începuse deja să facă parte din viața mea, deși îl asociam încă cu joaca. În 1963, junioară fiind, am venit la Rapid și nu mult după aceasta mi-am dat seama că nu mai e o joacă, căci federația mi-a spus că m-am plafonat. Aveam pe atunci doar 18 ani... De atunci atletismul a devenit pentru mine performanță, luptă acerbă cu secundele, cu mine însumi, cu obstacolele la propriu și la figurat. Să nu credeți că povestea cu plafonarea a fost doar atunci. Nu, nu, a recidivat de cîteva ori : ba eram în lotul reprezentativ, ba nu eram ! Cu două luni înaintea Olimpiadei, nu figuram printre selecționații pentru München, deși la 11 iulie dețineam (cu 12,7 s) cea mai bună performanță mondială a anului, la 100 m garduri și îndeplinisem și baremul la 100 m plat cu 11,4 ! Sutele de ore de antrenament, probele de control, verificările publice îmi arătau, însă, că planul de antrenament întocmit de profesoara Eveline Ghimpu, care mă pregătește din 1969, se

Valeria Bufanu, zăbovind în magazinul de obiecte de artizanat de pe str. Academiei, în căutarea unei piese inedite care să-i împodobească locuința.

respecta matematic și că prezența mea la startul probei olimpice va putea însemna și un loc în finală. N-aveam curajul să o spun, dar mă simțeam capabilă de un loc pe podium. De altfel, deși aparențele înșeală, sînt o fire foarte emotivă, mai ales în concursurile mari, cu adversare foarte puternice. În noaptea dinaintea finalei, Argentina Menis dormea dusă și eu... o vegheam. La ce mă gîndeam atunci ? Dacă să-mi iau peruca cu mine, pentru festivitatea de premiere... Cînd eram însă în bloc-starturi, un glas dinlăuntru îmi șoptea sacadat : „Nu pleca, nu fugi ! Nu pleca, nu fugi ! Nu pleca...". Și am plecat în cursă mult după pocnetul pistolului. Cînd m-am văzut ultima, cu un handicap de doi metri, pur și simplu mă uram ! Cel de-al patrulea gard mi-a apărut în cale precum o pată roșie în fața unui taur înfuriat. De acolo m-am dezlănțuit, dar mai mult de locul doi n-am mai putut. Doi metri în plus să mai fi fost doar... După cursă, n-am gustat bucuria performanței, plăcerea medaliei de argint am simțit-o abia mult mai tîrziu, spre miezul acelei nopți de vineri. Iată de ce mă întreb de atîtea ori : „Ce te tot ții de atletism Coca, dacă ți-a mîncat sufletul și tinerețea ?" Și tot eu îmi răspund : „Ți-a dat, în schimb, frumusețea de neschimbat a acestor ani".

— Ce ți-ai dorit cel mai mult la reîntoarcerea de la München ?

— Să aud din gura antrenoarei și prietenei mele Eveline Ghimpu — care mi-a lipsit nespus de mult în zilele Olimpiadei cînd mă simțeam adeseori singură — povestea cursei mele pe care n-o... cunosc.

— Cu ce te ocupi în timpul liber ?

— Fiind singură de la 17 ani, m-am obișnuit să mă gospodăresc, așa încît crearea și păstrarea unui cămin cît mai plăcut, cît mai intim, departe de a mă obosi, îmi oferă ore de relaxare. Sînt în stare să colind tot Bucureștiul pentru a găsi un obiect care să-mi înfrumusețeze locuința. Un film bun, o carte bună și o cafea bună între ele, îmi întregesc adeseori odihna. Sper ca din această toamnă să mai am și o altă obligație plăcută : învățătura. La 10 octombrie dau examen de admitere la I.E.F.S. Și întrucît doar cu cîteva zile înainte, la 7 octombrie, am împlinit 26 de ani, îmi doresc ca dar, intrarea în facultate. Nu sînt prea pretențioasă, nu-i așa ?

— Așadar, interviul nostru apare chiar în aceste zile cu semnificație deosebită pentru dumneata. Îți urăm din inimă succes în viață și realizarea dorințelor. Știind chiar de la dumneata că-ți dorești foarte mult să fii prezentă și la viitoarea Olimpiadă, de la Montreal, cui îi vei scrie de acolo o primă scrisoare ?

— Deși nu-mi place să trimit scrisori, atunci voi face două excepții : soțului meu (sper, deci, ca pînă atunci să am și un... manager) și nepoatei mele care, deși are acum numai cinci ani, vine să mă vadă la stadion, din dragoste pentru mine, dar și pentru atletism.

Paul SLĂVESCU